

Arrest

nr. 310 612 van 31 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HAENECOUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2022 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Yaoundé (Kameroen) een visumaanvraag in. Op 21 september 2022 wordt de verzoekster een visum type C voor een duur van 90 dagen met meerdere binnenkomsten, geldig van 29 september 2022 tot 12 januari 2023, toegestaan. Op het visum wordt de code "BNL11" vermeld.

Op 29 september 2022 komt de verzoekster België binnen.

Op 10 oktober 2022 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenote van de heer A.E.M.K., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 26 april 2023 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 7 juni 2023 overlijdt de heer A.E.M.K.

Op 2 augustus 2023 richt een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende brief aan de burgemeester van de woonplaats van de verzoekster met het verzoek om deze brief aan de verzoekster te betekenen:

“(…)

Geachte mevrouw

Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen is overleden. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aan aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. Act. – bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater, §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.

(...)”

Vervolgens maakt de verzoekster stukken over aan de verweerder.

Op 20 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 6 november 2023 aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): J. (...)
Nationaliteit: Kameroen
Geboortedatum: (...).1988
Geboorteplaats: N. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx
Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 10.10.2022 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 26.04.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met de Nederlander A. E. M. K. (...) (xxx).

Op 07.06.2023 is de heer A. (...) overleden.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 3° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens het overlijden van de Unieburger.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mevrouw op 02.08.2023 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op diezelfde dag. Daarop maakte zij de volgende documenten over:

- E-mailverkeer OCMW Laakdal – T. T. (...)
- Tewerkstellingsattest
- Bewijs overlevingspensioen
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur
- Attest geen steun OCMW Laakdal
- Inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 28.08.2023 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §§2 en 3 van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijf in het Rijk. Zij valt dus niet onder het toepassingsgebied van §2.

Betrokkene kan zich ook niet beroepen op §3. Zij vroeg op 10.10.2022 gezinshereniging aan met wijlen haar echtgenoot. Op 07.06.2023 overleed deze laatste. Betrokkene verbleef op het ogenblik van het overlijden van de referentiepersoon nog geen jaar in België in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §§2 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 25.09.2022 aan in België (binnenkomststempel), nu dus iets meer dan één jaar geleden. Zij verblijft dus nog niet zéér lang in het Rijk.

Gezien mevrouw nog niet zéér lang in België verblijft en het merendeel van haar leven in Kameroen heeft vertoefd, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met de Kameroense maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene is er immers nog maar iets meer dan een jaar geleden vertrokken. Die periode is te kort om te stellen dat de familiale, sociale en culturele banden met haar herkomstland zouden zijn verdwenen. Bovendien moet opgemerkt worden dat betrokkene zelf geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin zijn banden heeft met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Ze is via het stelsel van dienstencheques tewerkgesteld als huishoudhulp voor T. T. A. H. (...). Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene zich op de arbeidsmarkt heeft begeven en dit ondanks het recent verlies dat zij heeft geleden. Echter moet vastgesteld worden dat het hier slechts om een deeltijdse tewerkstelling gaat (24u per week op kwartaalbasis). Mevrouw is nog niet zeer lang aan de slag (sedert mei 2023). Recent kreeg ze een contract van onbepaalde duur (14.08.2023). Ze heeft geen leidende functie. De economische impact van haar tewerkstelling is vrij beperkt. Het inkomen dat zij uit deze tewerkstelling verwerft is eveneens beperkt (in juni 1.364,43 euro bruto, in juli 1.421,38 euro bruto). Dit inkomen wordt

aangevuld met 221,66 euro bruto overlevingspensioen per maand. Alles bijeengeteld gaat het om relatief laag totaalinkomen van minder dan 1.700 euro bruto op maandbasis.

Hoewel niet ontkend kan worden dat betrokkene op economisch vlak stappen heeft gezet om te werken aan haar integratie, mag niet voorbij worden gegaan aan het feit dat er op het sociale en culturele vlak nauwelijks vooruitgang is geboekt. Betrokkene heeft zich ingeschreven voor lessen Nederlands, maar er blijkt niet uit het dossier dat zij die lessen ook heeft gevolgd en succesvol heeft afgerond. Bovendien is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont met de door haar voorgelegde stukken niet aan dat zij een mate van socioculturele integratie heeft bereikt dewelke het behoud van haar verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Betrokkene staat sedert het overlijden van haar echtgenoot als alleenstaande ingeschreven. Zij maakt geen gewag van andere gezinsleden of van familieleden die in België zouden verblijven. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen die in het Rijk verblijven.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen syntheseseminarie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 3° en § 3, en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In de uiteenzetting van het middel maakt de verzoekster ook gewag van een schending van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Il s'observe que la partie adverse considère qu'au sens de l'article 42 quater §3 de la LSE, il y a lieu de considérer que la requérante ne disposait pas d'un an de résidence dans le Royaume au moment du décès de son mari.

l'article 42 quater §3 de la LSE est ainsi libellé :

« § 3. Le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 3°, n'est pas applicable aux membres de famille qui ont séjourné au moins un an dans le Royaume, pour autant qu'ils prouvent qu'ils sont travailleurs salariés ou non salariés en Belgique, ou qu'ils disposent pour eux-mêmes et pour leurs membres de famille de ressources suffisantes telles que fixées à l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale, et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'ils sont membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions. »

Il est renvoyé au §1er, alinéa 1er, 3° de cette même disposition qui est ainsi libellé :

« Art. 42quater.[1 § 1er. Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, [2 dans les cinq années]2 suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union :

(...)

3° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint décède; (...) »

Aucun de ces dispositions n'indique qu'il y a lieu de s'en référer au moment du décès.

Première branche

Par conséquent, faute de mention contraire et sachant que la partie adverse aurait pu agir préalablement et s'en est abstenue (ce qui relève de sa responsabilité), il y a lieu de considérer qu'il y a lieu de s'en référer au moment de la prise de l'acte administratif concerné, en l'espèce le 20.10.2023.

A cette date, la requérante présentait incontestablement plus d'un an de résidence dans le Royaume, la partie adverse faisant elle-même démarrer le début de la résidence de la requérante au 10.10.2022.

Or, s'il avait été considéré que la requérante présentait une année de résidence dans le Royaume, il aurait pu être constaté que la requérante remplit les autres conditions de l'article 42 quater §3 de la LSE, à savoir qu'elle dispose d'un emploi en Belgique et par ailleurs bien évidemment d'une assurance maladie (comme tout un chacun qui est en séjour légal et, ce n'est d'ailleurs pas contesté par la partie adverse). A toutes fins utiles, il s'observe que dans son courrier du 02.08.2023, la partie adverse, qui n'informe pas explicitement d'un risque de retrait de séjour, n'invite pas la requérante, pour sa catégorie (travailleur salarié), à produire une preuve d'inscription à l'assurance-maladie.

Si cela lui avait été demandé, elle aurait pu le produire (comme elle l'établit par la pièce 2).

Considérant qu'il y a lieu de se replacer au jour du décès du regroupant, la partie adverse apparaît ajouter à la loi une condition qu'elle ne prévoit pas.

Deuxième branche

*La requérante était membre de la famille d'un ressortissant européen non belge.
A ce titre, elle est concernée par la procédure de séjour décrite à l'article 41 §2 de la LSE.*

L'article 45 de l'Arrêté royal sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après l'ARE), qui est ainsi libellé :

« Art. 45.[1 Le visa d'entrée visé à l'article 41, § 2, de la loi est délivré sans frais et dans un délai de quinze jours à compter du jour où le demandeur a prouvé qu'il relève du champ d'application de la directive 2004/38/CE. Toutefois dans des cas exceptionnels et dûment justifiés, le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé.]

Par conséquent, le visa devait être délivré pour le 3 juin 2022 au plus tard.

S'agissant d'une personne ressortissant (ainsi que le confirme le dossier administratif) de la DIRECTIVE 2004/38/CE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, il doit être considéré qu'elle a obtenu un droit au long séjour à compter du 03.06.2022.

Elle aurait pu se trouver résider sur le territoire à compter du 07.06.2022, soit un an avant le décès de son mari, même à considérer cette date, si la décision lui avait été communiqué – comme prévu dans la réglementation – dans le délai de 15 jours, et il n'est nullement de sa responsabilité si tel ne fut pas le cas.

En outre, elle n'aurait pu se douter que son mari allait mourir et qu'il convenait de faire usage de son visa dans les tous meilleurs délais pour venir résider avec son mari pour respecter la condition d'un an de résidence en Belgique au moment du décès.

Troisième branche, commune aux deux autres

A titre subsidiaire, la partie adverse ne s'expliquant nullement sur le fait de considérer qu'il y a lieu de se replacer au jour du décès du regroupant alors qu'à tout le moins cela ne ressort nullement clairement du texte, la décision n'est pas adéquatement et/ou pas suffisamment motivée. Par analogie : voyez votre arrêt, non soumis à cassation, n° 293 718 du 5 septembre 2023.

La loi relative à la motivation des actes administratifs stipule que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »;

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles ; ce qui recouvre notamment l'invocation des sources légales de la décision prise ;

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que « Les décisions administratives sont motivées (...) » ;

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou ,s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles ;

Il y a lieu, sur base de ce moyen, d'annuler la décision contestée."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van de verzoekster wordt beëindigd wegens het overlijden van de Unieburger bij wie zij zich had gevoegd. De gemachtigde motiveert dat de verzoekster het verblijfsrecht bekam naar aanleiding van haar huwelijk met de Nederlandse heer A.E.M.K., maar dat hij op 7 juni 2023 is overleden. De gemachtigde motiveert dat de verzoekster niet onder de uitzonderingsgevallen, voorzien in artikel 42^{quater}, §§ 2 en 3, van de Vreemdelingenwet, valt, nu zij geen minderjarige kinderen in het Rijk heeft enerzijds en zij anderzijds op het ogenblik van het overlijden van de referentiepersoon nog geen jaar in België verbleef in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger.

Verder wordt tevens op uitgebreide wijze gemotiveerd over de elementen, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet (i.e. de duur van het verblijf van de verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong). De gemachtigde licht concreet toe waarom deze elementen niet in de weg staan van de beëindiging van het verblijf.

In een derde onderdeel van het middel betoogt de verzoekster dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Zij verwijst naar analogie naar 's Raads arrest met nummer 293 718 van 5 september 2023.

De verzoekster toont evenwel niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Tevens dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat het arrest waarnaar de verzoekster verwijst geen precedentwerking heeft zodat met de loutere verwijzing ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

In de mate dat de verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom het overlijden van de referentiepersoon als uitgangspunt wordt genomen om de termijn in artikel 42^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet te beoordelen, kan worden verwezen naar wat hieronder wordt uiteengezet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 3° en § 3, van de Vreemdelingenwet en van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° (...);

5° (...);

6° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4 (...)

§ 5 (...)”

3.2.3. Thans wordt niet betwist dat de verzoekster op 10 oktober 2022 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenote van de heer A.E.M.K., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 26 april 2023 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Nu de verzoekster haar verblijfsrecht bekam als familielid van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, valt de verzoekster onder de toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 12 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

*“Behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van overlijden of vertrek van de burger van de Unie
1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, zijn het overlijden van een burger van de Unie of zijn vertrek uit het gastland niet van invloed op het verblijfsrecht van zijn familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten.*

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verkrijgen, dienen de betrokkenen zelf aan de in artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d), genoemde voorwaarden te voldoen.

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leidt het overlijden van een burger van de Unie niet tot verlies van het verblijfsrecht voor zijn familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, indien zij vóór dit overlijden gedurende ten minste één jaar in het gastland hebben verbleven.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verkrijgen, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, dat zij over een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland beschikken, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De "toereikende bestaansmiddelen" zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.

3. Het overlijden van een burger van de Unie of zijn vertrek uit het gastland leidt niet tot verlies van het verblijfsrecht voor zijn kinderen, noch voor de ouder die daadwerkelijk de voogdij heeft voor de kinderen, ongeacht de nationaliteit, indien de kinderen in het gastland verblijven en er met het oog op studie aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven. Dit geldt tot hun studie voltooid is.”

De verzoekster leest in de bestreden beslissing dat de verweerder vaststelt dat zij niet één jaar in het Rijk heeft verbleven op het moment van het overlijden van haar echtgenoot en dus niet onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 3, van de Vreemdelingenwet valt. Zij verwijst naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3° en § 3, van de Vreemdelingenwet en stelt dat geen van deze bepalingen verwijst naar het moment van het overlijden. De verzoekster benadrukt dat moet worden gekeken naar de datum waarop de thans bestreden beslissing werd genomen, dit is 20 oktober 2023. De verzoekster voert aan dat zij op 20 oktober 2023 reeds meer dan één jaar in het Rijk verbleef en laat gelden dat de verweerder als beginpunt voor haar verblijf in het Rijk 10 oktober 2022 neemt.

De Raad benadrukt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;”

Artikel 42quater, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit een samenlezing van deze bepalingen blijkt dat de datum van het overlijden van de referentiepersoon wel degelijk het relevante uitgangspunt vormt om vast te stellen of een familielid-derdelander al dan niet onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 3, van de Vreemdelingenwet valt. Dit geldt des te meer nu artikel 42quater van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 12 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 12.2. van de Burgerschapsrichtlijn uitdrukkelijk het volgende bepaalt:

“2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leidt het overlijden van een burger van de Unie niet tot verlies van het verblijfsrecht voor zijn familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, indien zij vóór dit overlijden gedurende ten minste één jaar in het gastland hebben verbleven.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verkrijgen, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, dat zij over een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland beschikken, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De "toereikende bestaansmiddelen" zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.” (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48).

Aldus blijkt dat de datum van het overlijden van de referentiepersoon wel degelijk als ijkpunt moet worden genomen voor de termijn van één jaar, bedoeld in artikel 42^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen bepalend is. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet door de datum van overlijden van de referentiepersoon als ijkpunt te nemen en niet de datum waarop de bestreden beslissing is genomen.

Het staat voorts niet ter betwisting dat “(o)p 07.06.2023 (...) de heer A. (...) (is) overleden.”

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekster dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing in strijd met artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet als volgt wordt gemotiveerd:

“Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42^{quater}, §§2 en 3 van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijf in het Rijk. Zij valt dus niet onder het toepassingsgebied van §2.

Betrokkene kan zich ook niet beroepen op §3. Zij vroeg op 10.10.2022 gezinshereniging aan met wijlen haar echtgenoot. Op 07.06.2023 overleed deze laatste. Betrokkene verbleef op het ogenblik van het overlijden van de referentiepersoon nog geen jaar in België in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42^{quater}, §§2 en 3 van de Vreemdelingenwet.”

De verzoekster betwist niet dat zij op het ogenblik van het overlijden van haar echtgenoot nog geen jaar in België verbleef (in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger).

Er dient dan ook niet verder te worden ingegaan op verzoeksters uiteenzettingen waarin dat zij betoogt te voldoen aan de verdere voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat de verzoekster “op het ogenblik van het overlijden van de referentiepersoon nog geen jaar in België (verbleef) in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger” volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de uitzondering, voorzien in artikel 42^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. In een tweede onderdeel van het middel benadrukt de verzoekster dat zij een familielid is van een Unieburger, die geen Belg is en zij dan ook valt onder de procedure, voorzien in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zij citeert artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven.

In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.” (de Raad onderlijnt)

De verzoekster verwijst naar haar visumaanvraag en benadrukt dat haar visum ten laatste op 3 juni 2022 diende te worden afgeleverd en dat er dan ook van moet worden uitgegaan dat zij haar recht op lang verblijf verkregen heeft vanaf 3 juni 2022. Zij had in dat geval al op het Belgische grondgebied kunnen verblijven vanaf 3 juni 2022, dit is meer dan één jaar voor het overlijden van haar echtgenoot op 7 juni 2022. De verzoekster benadrukt dat het niet haar verantwoordelijkheid is dat de beslissing inzake haar visumaanvraag niet eerder werd genomen en ter kennis gebracht.

De verzoekster maakt echter op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de verweerder bij de beslissing van 21 september 2022 tot afgifte van het op 19 mei 2022 aangevraagde visum, de termijn van artikel 45 van

het Vreemdelingenbesluit niet zou hebben gerespecteerd. Met name toont de verzoekster niet aan en blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekster op het moment van haar visumaanvraag (*ab initio*) reeds het bewijs zou hebben voorgelegd dat de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn op haar van toepassing zijn.

Verzoeksters kritiek is dan ook niet ter zake dienend. Bovendien doet deze kritiek hoe dan ook geen afbreuk aan de duidelijke bepalingen van artikel 42*quater*, § 3, van de Vreemdelingenwet. Immers is de desbetreffende uitzonderingssituatie slechts van toepassing op *“de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie.”* Dit is in lijn met artikel 12 van de Burgerschapsrichtlijn dat slechts voorziet in een uitzondering *“indien (de niet-EU familieleden) vóór dit overlijden gedurende tenminste één jaar in het gastland hebben verbleven.”*

Het gegeven dat de verzoekster sneller naar België zou zijn gekomen indien haar visumaanvraag eerder zou zijn goedgekeurd, is derhalve niet enkel hypothetisch maar ook niet relevant. Overeenkomstig artikel 42*quater*, § 3, van de Vreemdelingenwet dient immers enkel de periode van verblijf in België (in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger) in rekening te worden genomen.

3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. De verzoekster heeft evenmin aangetoond dat de verweerder bij zijn beslissing de bepalingen van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 3° en § 3, van de Vreemdelingenwet en artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit zou hebben miskend.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE